

enkelt og efter min Formening uheldige, Undtagelser fra Lovens almindelige Bestemmelser. Naar to Personer melde sig hos Sognepræsten — der, efter den nu bestaaende Lovgivning, er den, der skal forrette Vielsen — for at indgaae Ægteskab, saa er der en Deel at foretage for at bedømme, hvorvidt den ægteskabelige Forbindelse kan indgaaes eller ikke; det er mig ikke ganske klart, hvem der nu, naar man lader sig vie af en anden Præst, skal paasee dette. Er det Sognepræsten eller er det den Præst, hvortil Vedkommende henvende sig for at faae Vielsen fuldbyrdet, der har at paasee dette? Efter den Forklaring, som den ærede Ordfører gav, skulde jo Tillysningen foregaae der, hvor Hjemstavnen er, og saaledes vilde Sognepræsten vel ogsaa være den, der i denne Henseende maatte paasee, at alt Fornødent var iagttaget, og at Intet var til Hinder for Ægteskabets Indgaaelse; men der fremkommer dog derved et Misforhold, hvorpaa jeg vil henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed; thi det er dog en egen Sag, at En skal forrette Vielsen og en Anden afgjøre, hvorvidt der er Noget til Hinder for Ægteskabet eller ikke. Jeg er enig med det ærede Udvalg i, at Tillysningen bør foregaae paa det Sted, hvor Hjemstavnen er, og altsaa ogsaa i, at Sognepræsten bør have Indseende med, at ingen lovlige Hindringer ere tilstede; men det forekommer mig betænkeligt, om ikke den Præst, der virkelig skal forrette Vielsen, ialtsald ogsaa maatte have en Mening om, hvorvidt han virkelig troer, at et gyldigt Ægteskab kan indgaaes eller ikke. Jeg skal forøvrigt ikke lægge stor Vægt herpaa, da han jo ialtsald kan nægte at forrette Vielsen, men det er dog vistnok af Bigtighed, at disse Bestemmelser træde tydeligt og klart frem.

Ordføreren: Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) har uden Tvivl overseet, at det udtrykkelig er sagt i § 2, at Alt, hvad Lovgivningen kræver, skal Sognepræsten paasee, nøie er iagttaget, og er forpligtet til at meddele fuldstændig Attest derom i Form af Udskrift; Udvalget mener, at det derved er angivet saa nøie som muligt, at det er Sognepræsten, der skal have dette Tilsyn, og at han skal udstede en saadan Attest,

som kan være til fuldkommen Betyggelse for den anden Præst, der udfører den kirkelige Handling, og saaledes mener jeg ikke, at der kan være nogen Fare for, at der i denne Henseende skulde skee noget Misgreb, navnlig med Hensyn til Ægteskab, som jo unægtelig i borgerlig Henseende er af stor og væsentlig Betydning.

Monrad: Jeg forstaaer nok, hvad Udvalgets Mening er med Hensyn til denne Sag, nemlig at den Præst, som foretager den kirkelige Handling, forretter den paa den Andens Ansvar; det tager sig maaskee noget underligt ud, men jeg har dog ikke noget Væsentligt at erindre derimod. Imidlertid er det altid en egen Sag, at den ene Præst foretager en Handling paa den andens Ansvar. Dette nu med Hensyn til Udvalgets Mening, men med Hensyn til Ordrens Lydelse i Paragraphen troer jeg rigtignok, at de Ord: at han skal paasee, at Alt, hvad Lovgivningen kræver, nøie er iagttaget efter Sammenhængen maae gaae paa Meddelelsen af de fornødne Oplysninger; thi han kan jo ikke paasee, at iøvrigt Alt det er iagttaget, som vedrører de kirkelige Handlinger. Han kan f. Ex. ikke paasee, at der ved Daabens Foretagelse er Daabsviener tilstede, eller at en Vielse, naar den foregaaer, foretages paa den rette Maade. Det forekommer mig saaledes, at naar man tager denne Bestemmelse i dens Almindelighed, saa faaer den en altsaa udstrakt Betydning, og derfor troer jeg, det var rigtigt, at den blot kom til at gjælde med Hensyn til hvad der vedrører Kirkebøgenes Førelse, men iøvrigt er der jo en Mængde andre Forhold, som ogsaa maae tages i Betragtning, og som heller ikke staae i Forbindelse med Kirkebøgenes Førelse. Jeg skal iøvrigt ikke forlange Discussionen, men blot henstille til det ærede Udvalgs Overveelse, at det maa træde klart frem, hvem der har at paasee, om alle de Betingelser, som kræves for, at et gyldigt Ægteskab kan indgaaes, ere tilstede.

J. A. Hansen: Jeg skal blot tilføie, at efter de Indvendinger, som ere gjorte af den den sidste ærede Taler, kan jeg ikke see rettere, end at Paragraphen har al fornøden Tydelighed. Der er sagt, at Enhver, som „vil lade“